

תיאטרון

שי בר יעקב

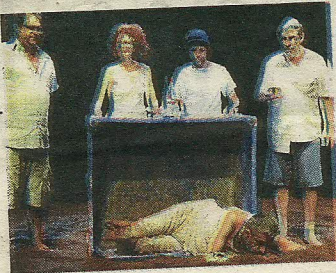
רקוויאם לחלום

ההצגה "גלם" בתיאטרון תמונע היא דרמה משפחתית שמתירה את הצופים עם הרהור כואב על החיים ועל הזמן שחולף

תסריטאי כבן ארבעים החוזר לבית הוריו כמושב ומנסה לעשות סרט על משפחתו המתפוררת עומד במרכז מחזהו החדש של ניצן כהן, "גלם". הסיפור נשמע כמעט בנאלי: האבא שעבר אירוע מוחי וחי באזור דמדומים, האמא המרידה שהקדישה את חייה לטיפול באבא ובכנים, הבן הצעיר האבוד שחזר בתשובה אבל מתבייש לספר זאת, והבן הבוגר שחוזר הביתה עם הזנב בין הרגליים אחרי שאשתו עזבה אותו והקריירה שלו נתקעה. כל אלה חומרים של מלודרמה משפחתית מקובלת. אך בידי של כהן הם הופכים למשהו קצת אחר, משהו פיוטי, אירוני ופילוסופי יותר.

את הפן הזה מעבירה בצורה הברורה ביותר הדמות החמישית על הבמה, הכלב המשפחתי המזרקן קישוט, הממשיך לחלום על ימי

צילום: גדי דגון

נעוריו. דרך דמותו, שמגולמת בצורה מופלאה על ידי השחקן הוותיק אברהם הורוביץ, אנו נפתחים לפן האקזיסטנציאליסטי של הסיפור. זה נכון, כפי שמציין האב ההווה, שמאחורי כל זה יש איזה קסם גדול, הקסם של החיים והטבע שפושטים ולובשים צורה, רק שבני המשפחה האבודה הזו כבר לא מוצאים צורה חדשה שיוכלו להתגלגל לתוכה.

מוזיקת האקורדיון החיה והמלנכולית של עופר שלחין מזכירה לנו שפעם אולי רקדו פה ריקודי עם, אבל זה היה מזמן. כך הופך כהן את הסיפור האישי שלו לסוג של רקוויאם לחלום הרבה יותר גדול, חלום שרבים מאיתנו גדלנו עליו.

מלבד הורוביץ משתתפים בהצגה ארבעה שחקנים מנוסים – אורי הוכמן, רויה ישראלי, אברהם סלקטר ותומר גלרון – שכולם עושים עבודה טובה ומדויקת. זה נכון שיש לעתים תחושה שהדרמה קצת חסרת מיקוד ומפוררת מדי, אך בסופו של דבר יש להצגה כוח שקט שחודר עמוק ומותיר אותך עם הרהור כואב על החיים ועל הזמן שמרסק את החלומות היפים ביותר שלנו והופך אותם לעפר ואפר.

